

K?barlangi Márton, avagy mesecsokor kisvitézeknek III.

2010 február 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

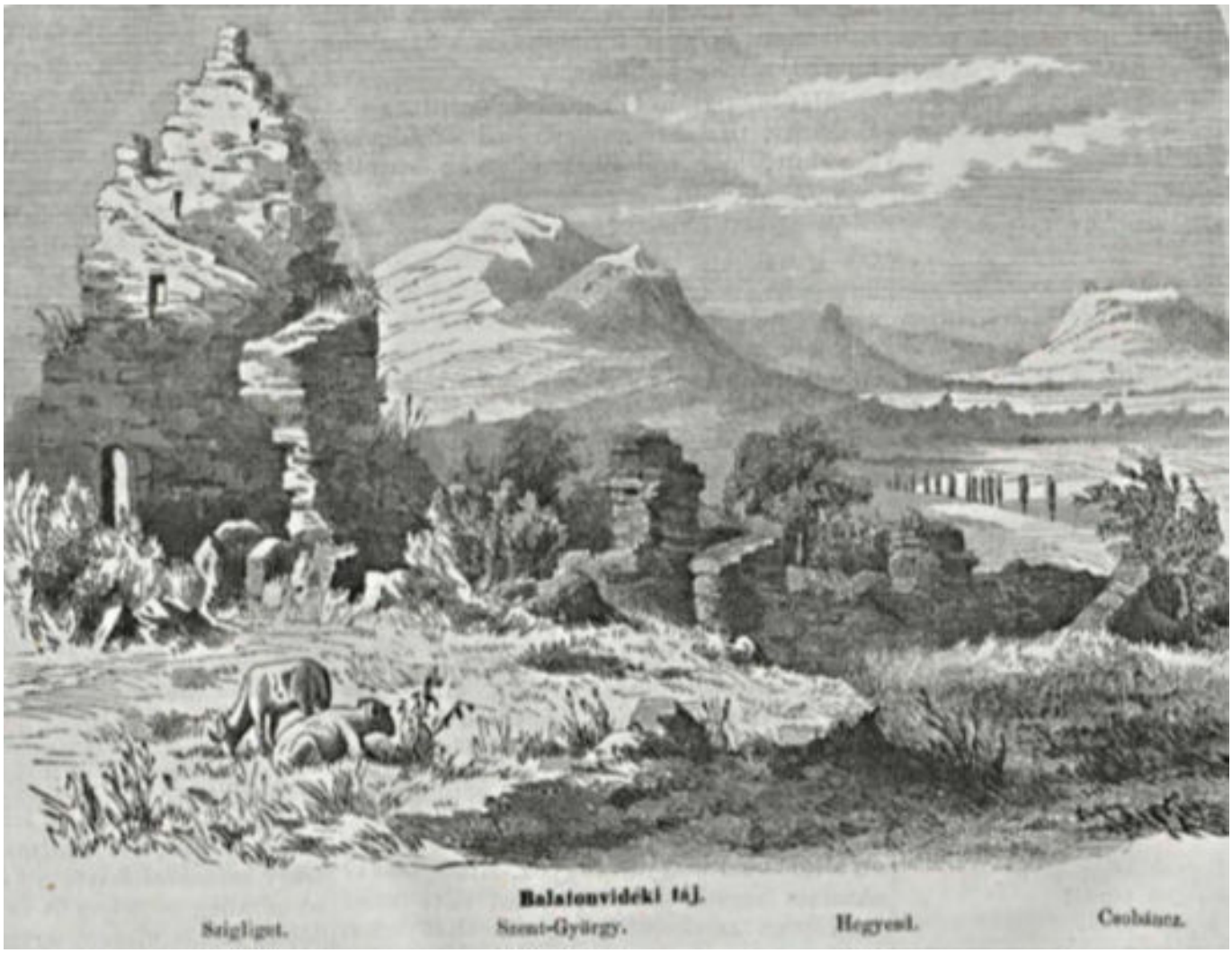
Mérték

Éppen hazafelé indultak volna, mikor hirtelen egy ronda nagy lándzsa vágódott a tisztás szélén álló öreg tölgy törzsébe. Marci rettenetesen dühös lett, és felkiáltott. - Hé, ne dobálózz fegyverrel! Nem látod, hogy itt gyerekek vannak?

Abban a pillanatban egy falka ronda, sz?rös ember ugrott ki a bokorból. Ki látott még ilyet! Koszosak voltak, és fenyeget?en rázták k?baltáikat. Ismeretlen nyelven ordítoztak, és Marcit fenyegették. ? a gyerekeket összegy?jtötte a fa köré, és közelebb ment a vademberekhez. Szelíd szóval magyarázta, hogy nem szabad a gyerekeket ijesztegetni, és most már menjenek haza, de azok nem értetek a szép szóból. Olyan szemtelenül viselkedtek, hogy egyikük megint lándzsát vetett felé. Marci elkapta a fegyvert, kettétörte a térdén, és elhatározta, hogy móresre tanítja a bandát. Igen ám, de mi lesz közben a kicsikkel? Kénytelen volt kiereszteni hangját.

- Jakab! - Ordította olyan hangon, hogy a fák lombja elhajlott, és a vademberek összerezzentek. – Gyere ide izibe'!

Buga Jakab két kilométerr?l is jól értette a szót, és tudta, valami baj van. Lóra kapott, és szempillantás alatt odavágtatott. Rögtön megértette a helyzetet, és gondjaiba vette a gyerekeket, így Marci dolgához látott. Elkapta a legközelebbi ellenséget, és rettent? er?vel vágta a többi közé, de úgy ám, hogy az röptében nyolc másikat lekaszált! Néhányan rögtön elfutottak, ezeknek szerencséjük volt, mások harcolni próbáltak, de vesztükre.

Marci tíz perc alatt rakásra döntötte a társaságot, miközben zuhogtak rá olyan ütések, amikt?l közönséges bivalybika rögtön felfordult volna. ? persze fel sem vette az ilyesmit, mert különb ellenfélhez szokott. A csata végeztével összeszedték a sebesülteket, és hazaterelték ?ket Siklósra. Ott összefutottak a népek és szörnyülködve kérdezték:

- Hát ezeket meg honnan a csudából szalajtották? – Van ezeknek hazájuk, Istenük? - Miféle alakok ezek, hogy a gyerekeket ijesztgetik? – Összeült a falu tanácsa, és megbeszélték a teend?ket.

- Ammondó volnék, – szólt Feri bácsi, - hogy vigyük ?ket a k?bányába, jól dolgoztassuk meg valamennyit, és közben tudakoljuk meg, honnan jöttek, vannak-e többen is, az után határozzunk sorsukról.

Úgy is tettek, a sebesülteket feltáplálták, és hosszú pórázon dologra vezényelték ?ket a k?fejt?be. A gyerekek tanítását Buga Jakab vette át, és a pásztoréletre tanította ?ket. Naponta ki-jártak a mez?re, egyszer a juhok, másszor a marhák nyomán. Olyankor elmondta, hogy melyik állatot milyen veszélyek fenyegetik, mert bizony nem csak gyógynövények n?nek a mez?n, hanem veszedelmes mérgek is. A jó pásztornak tudnia kell, hogy a megbetegedett állatot hogyan gyógyíthatja meg, híja ne legyen a rábízott nyájnak. Eközben a foglyokat Marci ?rizte, mert azok úgy féltek t?le, hogy ha nem kérdezett, pisszenni sem mertek. De kérdezett, és így néhány hét után már elég jól beszélték egymás nyelvét.

- Mond, te Draba, - Szólította meg Marci a legértelmesebbet – honnan jöttetek, van-e királyotok, falutok, családotok?

- Jaj, ne bánts! – Kiáltotta a Draba nev?, de mikor látta, hogy Marci csak beszélgetni szeretne, felbátorodott. – Királyunk van, úgy hívják, hogy ?felsége Bunk nagyúr. Falunk nincsen, mert nem tudjuk, hogyan kell olyat építeni. Családunk van, több is, például Bunknak három felesége és két kölke. Nekem csak egy feleségem van, de három kölköm!

Kiderült, hogy semmit sem tudnak a betegségekr?l, azért kevés a gyermek náluk, mert kicsik-nagyok meghalnak a legkisebb náthától is. Barlangokban laknak, a zöldségféléket nem ismerik, még tüzet rakni sem tudnak. A havasokon túl tengetik nyomorult életüket, és azért jöttek ide, hogy összerabolják, amit maguk nem tudnak megtermelni. Marci elszomorodott ekkora butaság hallatán, és elhatározta, hogy segít rajtuk.

Sorban mindegyiket beosztotta Jakab mellé tanulni, tanulják meg mindazt, amivel életüket jobbá tehetik, és maga is munkához látott. Két k?fejtés között mindig szakított id?t más tudományra, hol fafaragásra, hol meg szántásra tanította ?ket, majd kés?bb, már a tél elején, agyagm?vességgel, b?rök tartósításával foglalkoztak. Közben minden este fújták a csontsípokat, zenét is tanultak. Egyszóval, mire eljött a tavasz, kiképezték a vadembereket m?veltekké. Egy napon a falu tanácsa elhatározta, hogy útjára bocsátja a társaságot. Felsorakoztatták ?ket, és Marci így szólt:

- Figyeljetek szavamra, Draba, Furk, Tusk, és ti valamennyien! B?nötöket jóvátettétek nem a munkátokkal, de tanulással. Most Isten veletek, menjetek, és otthon használjátok tudományotokat. Ha bármire szükségetek lesz, árura vagy tanácsra, hozzánk békés szándékkal bármi-kor jöhettek. S?t küldjétek el gyermekeiteket akkor is, amikor jól megy sorotok, nem szorít a szükség. Azzal kezet fogtak, és Draba népe jól feltarisznyálva, elindult haza.

Ezzel vége az els? mesének.

Pogány István
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

Ajánló